

«Ουκ έστιν ώδε» (π. Ιωάννης Μπρεκ, Καθηγητής Βιοηθικής)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 23 Απριλίου, 2022

Ωρα έντεκα το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου! Το Άγιον Πάσχα της Ορθοδοξίας! Οι πιστοί συγκεντρώνονται ήσυχα στους σκοτεινούς ναούς, ενώ ο αναγνώστης διαβάζει από το βιβλίο των Πράξεων. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα ο ιερέυς βάζει «Ευλογητός» για να αρχίσει η σύντομη Ακολουθία του Μεσονυκτικού...

Μέσα στο σκοτάδι, ο ιερέυς εμφανίζεται και πάλι, κρατώντας αναμμένη τη λαμπάδα του. Το φως της περνά από χέρι σε χέρι, μέχρις ότου όλη η εκκλησία, όπως ο κόσμος κατά τη στιγμή της δημιουργίας του, πλημμυρίζει από νέο φως... Καθώς το πλήθος συγκεντρώνεται έξω από τις κλειστές πόρτες της εκκλησίας, ο ιερέυς διαβάζει τη διήγηση της εκ νεκρών Αναστάσεως του Χριστού από το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο.

Κέντρο της περικοπής ο κενός Τάφος και η αναγγελία του αγγέλου **στις γυναίκες** «ουκ έστιν ώδε αλλ' ηγέρθη». Για την εμπειρία των γυναικών αυτών, που πρώτες στάθηκαν μάρτυρες της αναστάσεως, αυτά τα λόγια αποτελούν την επιτομή του χαρμόσυνου μηνύματος. Για περίπου τρία χρόνια συνόδευαν τον Ιησού και τη μικρή ομάδα των μαθητών Του. Τον καλωσόρισαν στα σπίτια τους, έστρωσαν το τραπέζι γι' Αυτόν και με ποικίλους τρόπους Του διακόνησαν μαζί με εκείνους που Του ακολουθούσαν. Όταν τελικά συνελήφθει, στάθηκαν από απόσταση, μάρτυρες της κακοποίησης που υπέστη· ζάρωσαν με την άρνηση του Πέτρου και θρήνησαν για την αδικία που έγινε σε βάρος Εκείνου που ήξεραν δίκαιο και άγιο: του Υιού της Μαρίας αλλά και Υιού του Θεού.

Όταν η καταδίκη εγκρίθηκε, οι γυναίκες συνέχισαν να τον παρακολουθούν: μαστιγώθηκε κτηνωδώς, δέθηκε και οδηγήθηκε έξω από την πόλη για να σταυρωθεί. Είχαν δει και άλλους να βασανίζονται και να φονεύονται με τον ίδιο τρόπο - ήταν η χαρακτηριστική Ρωμαϊκή εκτέλεση, και τα βασανιστήρια που επεφύλασσε για τους πολιτικούς κρατουμένους, τους δολοφόνους και όσους καταδικάζονταν ως προδότες και επικίνδυνοι δημαγωγοί. Είχαν ακούσει τα ουρλιαχτά και είχαν - τρομοκρατημένες και άναυδες - παρακολουθήσει τους σταυρωμένους κατάδικους να σπαρταρούν πάνω στους αυτοσχέδιους σταυρούς τους, προσπαθώντας απεγνωσμένα να αναπνεύσουν, καθώς το κουράγιο τους έσβηνε. Και αυτές, όπως και τόσοι παρατρεχάμενοι τον καιρό της ρωμαϊκής κατοχής, είχαν δει τι σημαίνει να πεθαίνει κανείς με τον αργό και μαρτυρικό σταυρικό θάνατο: ένα θάνατο που ερχόταν από ασφυξία, καθώς το θύμα έχανε το κουράγιο να κρατήσει το σώμα του στητό. Τελικά, το κεφάλι έπεφτε μπροστά, κόβοντας τη δίοδο του αέρα και επισπεύδοντας την τελευταία αναπνοή. Η σταύρωση ήταν μία απίστευτα απάνθρωπη μέθοδος εκτέλεσης. Οι γυναίκες αυτές το ήξεραν από την πείρα τους, καθώς τόσοι πολλοί κατάδικοι είχαν εκτελεστεί έξω από τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Τώρα ήταν η σειρά του Ιησού να υποστεί το ίδιο μαρτύριο και να υπομείνει την ίδια άφατη οδύνη.

Καθώς ο Ιησούς κρεμόταν στο σταυρό, προσπαθώντας απεγνωσμένα να σηκώσει το κεφάλι για να μπορέσει ο αέρας να εισχωρήσει στα πονεμένα πνευμόνια του, οι γυναίκες παρακολουθούσαν και περίμεναν. Οι μαθητές Του, εκτός από τον νεώτερο είχαν διασκορπιστεί, φοβούμενοι ότι θα έχουν και αυτοί την τύχη Του. Οι γυναίκες παρά τούτα παρέμειναν πιστές. Όλο το απόγευμα επαγρυπνούν, θρηνώντας απελπισμένες για τη σκληρότητα και ασπλαχνία που αναγκάστηκε να υποστεί ο

Αθώς. Όταν πλέον το τέλος έρχεται, αυτές μαζί με άλλους θα αφαιρέσουν τα καρφιά από τη βασανισμένη σάρκα Του και θα κατεβάσουν το νεκρό Του σώμα από το σταυρό. Ο από Αριμαθαίας Ιωσήφ, ίσως και ο Ιωάννης, μετέφεραν το άψυχο σώμα του Ιησού σε ένα καινούριο τάφο, λαξευμένο στην πέτρα. Επειδή το Σάββατο πλησίαζε, ήταν αναγκασμένες να αφήσουν το σώμα χωρίς να αποτελειώσουν το τελετουργικό της ταφής. Ένας μεγάλος λίθος κυλίστηκε για να κλείσει το άνοιγμα του τάφου και οι άνδρες γύρισαν στα σπίτια τους. Οι γυναίκες, όμως, είδαν που ακριβώς τοποθετήθηκε και, παρότι υποχρεωμένες να επιστρέψουν κι αυτές στα σπίτια τους, συνέχισαν να αγρυπνούν.

«Λίαν πρωί» την επομένη του Σαββάτου, η Μαρία η Μαγδαληνή και άλλες γυναίκες επέστρεψαν στον τάφο, φέρνοντας μαζί τους αρώματα για να ετοιμάσουν το σώμα σύμφωνα με την ιουδαϊκή πρακτική. Μετέφεραν μύρα, τέλεια εκπλήρωση της προφητικής χειρονομίας των Μάγων κατά τη γέννηση του Ιησού. Έκπληκτες που ο λίθος είχε ήδη αποκυλισθεί, μπήκαν στον τάφο, μόνο και μόνο για να βρουν τα άδεια οθόνια και τον «νεανίσκο», την αγγελική μαρτυρία.

«*Ηγέρθη*» ανήγγειλε ο νεανίσκος, «*ουκ έστιν ώδε*».

Κάνουν οι άγγελοι λάθος; Αν υπάρχει μία αλήθεια που στέκεται πάνω από κάθε άλλη στο μήνυμα του Ευαγγελίου, είναι αυτή: στο σκοτάδι εκείνου του τάφου και κάθε τάφου, είναι παρών ο Ζωοδότης Χριστός. «*Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον Εσταυρωμένον. Ουκ έστιν ώδε...*». Εσταυρωμένος και Αναστημένος· Αναστημένος αλλά και πάντα Εσταυρωμένος, φέρει στο σώμα Του την καταδίκη και τον θάνατο όλων εκείνων που, σαν τις γυναίκες, παραμένουν πιστοί σ' Αυτόν και αναζητούν το Πρόσωπό Του, τη διαρκή παρουσία Του.

Ως Αναστάς, το ομολογούμε κι εμείς μαζί με τον άγγελο: «*Ουκ έστιν ώδε*»!

Ως Εσταυρωμένος, όμως, είναι και παραμένει στο σκοτάδι του τάφου, στην άβυσσο του Άδη, απλώνοντας τα χέρια για να κρατήσει, να αγκαλιάσει και να υψώσει μαζί Του ζώντες και νεκρούς. Παρ' ότι αναστημένος, ο Ιησούς δεν παύει να είναι παρών και σ' εκείνο τον τάφο. Και θα παραμένει εκεί, όσο βρισκόμαστε κι εμείς εκεί μέσα.

(π. Ιωάννης Μπρέκ, "Στα χέρια του Θεού", Εκδ. "Εν πλω", 2009 σ. 145-150)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ψηφ. κειμένου: diakonima.gr)